

IK STREK MIJN BEIDE HANDEN
NAAR DE BLOESEMBOOM....

Toos Brenneker-Leurs - 80 jaar

Het is nacht en alles rondom stil en vrij
de maan beschijnt met haar blank stralend licht de hei
de groote hei, met donkre dennebosschen en zacht geruis van blaa'ren
ginds in de verte staat 'n wagen met 'n lichtje klein en
klaar
daar leunt met donker droome'oogen
'n zigeuner tegen aan.
Ver, heel ver z'n oogen dwalen en schreien stil
in het licht der maan
zacht klinken fijne snarentonen al door de stille heidelucht
z'ontlokken tranen aan brandende oogen en aan 't hart
'n stille zucht
't zijn klanken van liefde en fluist'rend begeeren
van stille droefheid en schreiende smart
't zijn tonen van wilde verwoestende hartstocht
van al 't kwade in 't zinnelijk hart
zacht spelen de snaren en sterven weg als 'n
klagende klacht
stil wordt 't weer en alles verdwijnt
in 't donker geheim van de nacht.

1924, 14 jaar / bij de Ursulinen.

Er was eens 'n tijd
vol zaligheid
vol zonnige kindervrede
dat vogelgekweel
en windegespeel
mij stil verlangen deden.

Toen lachte 't leven
in zacht trillend beven
in zonnige lentedag
maar leed is gekomen
heeft weg me genomen
wat ik er voor heerlijk aan zag

Ik keek eens in oogen
die wreed me bedrogen
schoon in meende ik arme van niet
toen zag ik de waarheid
in al hare klaarheid
en 't donkerte in 't verschiet

Weg is nu de vreugde
die steeds me verheugde
als ik dacht aan 't leven zoo schoon
er is hier beneden
geen blijdschap, geen vrede
die vindt men alleen voor Gods troon.

1927, 16 jaar.

Verdwenen vriendschap

Ga weg van mij, je hoeft me niet te troosten
er is geen waarheid, nee, in alles wat je zegt
Die vriendschap tussen ons
eens bloeiend als 't Oosten
heb ik in stille weemoed zachtjes weggelegd.

Die vriendschap was zoo mooi
zoo heerlijk in mijn droomen
Als lenteschoon, natuur, in blanke bloesempracht
maar o, ontgoocheling is toen wreed gekomen
ik had 't me te mooi, te innig uitgedacht.

Nu liggen daar als dood die vriendschapsidealen
Ze zijn voorgoed verdwenen uit mijn ziel
En ginder zingt 'n klacht van nachtegale
't Stille leed: dat dag in nacht verviel.

1926 / 16 jaar

Lente

Een gouden waas van zoete lentedroomen
hangt stil te trillen in de lichte lucht
en teer van groen omwuift de blijde boomen
zacht speelt de wind 'n stille liefdezucht.

En in gepeinzen naar den blauwen hemel
wend ik de blik, zoo bang, zoo wintermoe
Komt met dat vragend, vleiend lent'gewemel
de blijde levenshoop weer naar mij toe?

Zal door dien lentegloed weer leven tot me komen
voel ik me jong weer blij als de natuur
En waren droomen door de lenteboomen
Als blanke duiven in 't blauw azuur!

april 1927 / 16 jaar

O dat verlangen
ik zou 't willen
stillen
maar kan 't niet
als ik eraan denk
dan voel ik hierbinnen
iets zingen
vreugd en verdriet
ik zou 't willen zeggen
maar durf het niet

mei 1926 / 16 jaar.

Voor Lieske

vriendinneke
klein kindeke
dat ben je in je ziel
van 't leven toch
geen vlekje nog
op blanke onschuld viel.

Je oogen
bedrogen
nog geen die er in zag
je leven
gebleven
een zonnige lentedag.

Och, blijf toch
zoo mooi nog
met je onschuld schoon
engel rein
moet je zijn
tot in Jezus woon

19 januari 1927 / 16 jaar.

Heb je 'n hart dat innig zacht om liefde vraagt
en liefde geven kan
o schenk 't aan geen vriend op aard
berouw heb je ervan
hou alles wat je voelt en o, graag zeggen zoudt
stil in 't diepste van je hart
daar is 't wel vertrouwd
want vriendenmin en vriendentroost
die vindt je bijna nooit
en je vertrouwen en je leed
wordt in het slijk gegoid.

Maar is je smart in zacht geluk
stil in je ziel bewaard
weet jij alleen van al je leed
veel pijn wordt je bespaard
of breng 't in handen, bevend wit
naar 't Tabernakel heen
en vind bij Hem, de beste vrind
je troost in stil geweent.

21 januari 1927 / 16 jaar.

't Is stil rondom en om me heen
zweeft zacht 'n droeven doom
die zoetjes weeft, 'n zachten glans
in donkere avondroom

En zwart en bang de hemel brandt
met nee geen sterrenglans
slechts donker is 't om me heen
zoals m'n ziel is thans

God, wat beginnen hier op aard
als alles schijn maar is
en niets, geen enk'le lichte plek
dat aanvult, wat ik mis.

Wat zeg ik? nee, dat is niet waar
niet alles is maar schijn
er is een plekje hier op aard
waar 't is "gelukkig zijn".

'n stille plek, naar 't lampke brandt
't streelend liefdelicht
'n zwakke schijn van 't vlamke valt
op jezus aangezicht.

En in z'n oogen, heerlijk zacht
'n liefde openbloeit
'n straal slechts van 't brandend vuur
dat in zijn ziele gloeit.

Bij hem is troost na bittre smart
is vreugd na grensloos leed
en in zijn hart vol meegevoel
men alle pijn vergeet.

1 februari 1927 / 16 jaar.

Stervend najaarsleven

O, 't leed van 't stervend snikkend najaarsleven
dat opgedonkert komt uit kale koude grond
en zachtjes schreiend uit de lucht komt neergezweven
smart stille weemoed legt
om mijnen bleeken mond.

Ik voel 't sterven van Uw zomergroene blaa'ren
verdord, vergeeld, verbruind en gansch och arm vergaan
en in m'n ziel komt zoete, zachte weemoed waren
die ronddoelt ook in najaars sombre laan.

Saam zijn wij een, stil zinken onze lentedroomen
en al 't barnend branden van den zonnedag
laat nu uw leed, natuur ook in mijn ziele komen
dat ik tesaam met u smart-snikkend sterven mag.

Gij arme zielen! dwaas in 't bruischend leven
In stad vol schaterdans is ware vrede niet
en gij met al uw weten en uw hoopvol streven
vindt schrijnend najaarswee
en droevig stil verdriet.

Tot blij, in gouden lentenmei
weer vreugde in u zingt
en onder bloeiend blaadrenegroen
mijn lentelied weerklinkt.

19 oktober 1927 / 17 jaar.

O ja, er zijn soms sombere weemoedsdagen
die snikken als 'n weenend najaarswoud
als 't leven lokt in brandend hartstochtjagen
en in z'n warme greep 't hart gevangen houdt.

Dan brandt de lichtgloed van de wereldlogen
die wil verleiden 't arme, bange hart
dat schreit om hulp, om bevend mededogen
en zoekt naar troost in diepe zielesmart.

O schuw dien wilden dans van 't lachend leven
biedt weerstand aan dien felle hartstochtzing
't kan de zielevrede toch niet geven
en maakt 't hart zoo weemoedzwaar, zoo bang.

Ga naar 't plekje vol van Christusvrede
waar 't bloedend lampke vlamt in liefdegloed
geef Hem je hart in warme zielebede
zijn liefde is zoo diep, zoo innig zoet.

1927 / 17 jaar.

Moeder

O Moeder, gij hebt me geleerd in dit leven
van U heb ik alles, wat mooi is in mij
M'n troost en m'n liefde, m'n vreugde, m'n alles
M'n heerlijkste droomen, zijt, moedertje, gij.

1928 / 18 jaar.

't Is stil in de wereld, zoo rustig en kalm
en zachtkens daalt schemering neer
dof bonst er 'n klokske in klagend gegalm
als 'n smeekende roep tot den Heer.

Als 'n klagende klacht van 'n mensenziel
gefolterd door wereldsche pijn
als de roep van 'n hart, dat in weemoed verviel
en graag toch weer rustig wou zijn.

Zo kalm is de wereld alsof er geen leed
geen schrijnende zielepijn brandt
alsof ieder hart van den menschenzoon weet
en 't komende vaderland.

3 maart 1928 / 18 jaar.

't Was haar eerste bal dien zomernacht
haar ziel was rein, toen ze ging
maar toen ze kwam in die wereldpracht
haar 'n wonder verlangen beving.

Uit de lachende zaal is ze weggegaan
in haar ziel zong muziek vleierend zacht
diep in den tuin is ze blijven staan
boven haar bloeide de nacht.

En in 't donker waar eenzaam zij stond
is er een man gekomen
hij brandde haar ziel tot een groote wond
heeft haar 't schoonste ontnomen.

'n Sterrenbloeiende zomernacht;
boven hen ruischten de boomen
O, in zoo'n lokkende wereldpracht
moest wellust wel tot hen komen.

Heel in de 'vert' zong zacht 'n gitaar
'n Wijs, die hen rillend deed beven
en in den morgen, helder en klaar
begon zij haar zondige leven.

Haar leven met hem, die haar slecht had gemaakt
door van brandende wellust te praten
maar toen haar bitterste uur was genaakt
heeft hij alleen haar gelaten.

En toen de wereld haar niet meer bekeek
'n woordje van troost haar onthield
eenieder haar als 'deerne' ontweek
is zij bij God neergekniel.

Maar schuld had Hem aan 't schandhout gebracht
Toch kwam zij om troost bij Hem vragen
en in haar donkere zielenacht
heeft gouden licht Hij doen dagen.

't Is haar eerste gang 'n zomernacht
Haar eerste gang naar 't graf
heer kindeke heeft ze Jezus gebracht
nu draagt zij tevreden haar straf

28 augustus 1929 / 19 jaar.

Idylle

Er stonden twee bloemkes in het wuivende groen
twee kleine fijne margrietten
Zacht wiegden hun kopkes als bloemekes doen
het gaf hun zo'n innig genieten.

Hun kleine mondekes prevelden blij
Van hun vreugde en kleine gebrekjes
en scheen er het zonlicht in maneke Mei
Dan juichten hun bloemegesprekjes.

Maar kwam aan den hemel 't sterrelicht staan
En werd 't zo stilkens daarbuiten
Ze keken elkander heel even nog aan
Dan gingen hun ogen zich sluiten.

En 'smorgens dan lagen er tranekens blank
op hun stille bleke gezichtje
En parelden zacht langs hun lijveke rank
Als een heel teer bloemegedichtje.

1929 / 19 jaar.

Moederke

Je bent maar een stumperig mensje
je ogen zijn scheel
maar leed om je ruwe kind'ren
kropt in je keel.

Je hebt aan mijn venster staan schreien
en keek me zo aan
Ik had toen vol meelij
naar jou willen gaan.

Je vecht voor je kind'ren
verdedigt ze fel
zij maken het leven
voor jou tot een hel.

Je man is een smerige dronkaard
drinkt altijd te veel
en vloekt als hij binnen komt vallen
"Mirakel wat ben je toch scheel"

Zacht streel je hem over zijn haren
Kom Karel, toe nou
Och mensje verschrompeld, een wrak haast
Jij, jij bent echt moeder, en vrouw.

1930 / 20 jaar.

Zijn verlangen!

Over 't wijde meer van Genezareth mijmert de maan!.. 'n zilveren streeling glinstert over 't zachtkabbelend water en aan den groenen overkant neigen slapende bloemkes hun slank stengelijfke droomend op en neer en weerkaatst hun bloemekopke zich spiegelen in 't zilverglanzende meer.

't Is stil in 't wijde, warme land van Gallilea. Tusschen 't groen der bloeiende weiden in den omtrek liggen kleine, nette visschershuisjes verscholen, weggesluimerd in vredige nachteenzaamheid. Stille, heilige zachte stilte zweeft boven het zilverend meer. Hier en daar schiet als 'n schitterend sterretje 'n zilveren vischrugje boven 't rustige water uit om dan weer gauw weg te schieten in donkere watereenzaamheid. Aan den rechteroeverkant, daar waar tusschen twee paaltjes 't smalle kronkelwegje uitloopt, dat door de groene weiden leidt, schommelt zachtkens 'n visschersboot heen en weer op het zilverend nachtmeer... zachtkens.. heen en weer.

En over 't bleeke pad tusschen 't groene Gallilea-land komen twee witte gestalten langzaam dichterbij. En Hij, Die aan den rechterkant loopt, is zoo schoon, zoo schoon, dat de wakkerwordende bloemkes wijd hun oogen openen om dan vol eerbied het slanke lijfke te buiten en met een rilling van vreugde en geluk in hun bloemenhart weer zachtkens verder te droomen de bloemendroom over den schoonen, wonderschoonen Menschenzoon...

Stil-peinzend schreidt Jezus voort. De zoele nachtwind speelt zachtkens door z'n lang, blond golfhaar, waarover de glanzende streeling van 't maanlicht valt. 'n Lang wit kleed omsluit z'n slanke gestalte en hangt neer tot op de bleeke voeten, die in sandalen gestoken zijn. Z'n diepe, wonderdiepe zieleoogen droomen weg in ongekende verten...

Naast Hem wandelt de leerling, die Hij beminde.. Johannes. Stil schrijdt hij naast Jezus voort. 'n Bezorgde uitdrukking komt op z'n jong, rein gelaat en stille kommennis ligt diep te glanzen in z'n blauwe onschuldoogen als hij even 't hoofd opzij wendt naar den Meester, die zoo stil en droef naast hem voortschrijdt in den stillen lentedag. Maar hij vraagt niets. Zacht wendt hij den blik af en zijn oogen glanzen over 't wijde Gallilea-meer, dat voor hem ligt te droomen, omzoomd door slapend groen van bloeiende weiden.

Zacht loopen ze 't weggetje af en staan peinzend stil aan den oeverkant, waar het schommelend bootje vastgemeerd ligt aan de kleine, witte paal. Johannes bukt zich en z'n slanke vingers maken vlug de ketting los. Dan trekt hij de boot dichterbij, ontdoet zich van de doek, dien hij om zijn middel draagt en veegt daarmee zorgvuldig de zitbank af. Hij richt zich op en ziet den Meester aan. Die stil aan den kant staat en met 'n wereld van leed in Zijn groote oogen wegdroomt over het glanzende meer.

Als Hij ziet, dat Johannes gereed is, komt Hij dichterbij, steunt even op de uitgestrekt hand van Zijn leerling en neemt achteraan in 't bootje plaats.

Johannes gaat tegenover Hem zitten, pakt de roeiriemen en stoot zachtjes de boot van wal. Stil-plassend verdwijnen de riemen in 't zilverend water en langzaam glijdt de platte visschersboot over het wijde eenzame meer. Nieuwsgierige vischkes komen efkes boven 't water uitkijken om dan weer vlug weg te schieten, met 'n kringelende rimpeling op de plaats, waar hun kopke gekeken had.

Zachtkens glijdt de boot over 't wijde meer. Hoog boven koepelt zich de blauwe hemel vol sterrenlicht en lente-maneschijn. De twee witte gestalten in de kleine schuit, spreken niet. Johannes staart bezorgd den Meester aan.... maar opeens... wat is dat?

Wijd openen zich Jezus' groote zieleoogen en 'n hevig verlangen bloeit er stralend in open. Hij ziet Johannes niet, noch 't glinsterend meer en 't slapende Gallilealand. Voor zijn oogen gaan de eeuwen open. Hij ziet de mensheid en 't groote wereldleed. Hij ziet de zielen verloren gaan in donkere zondes Schuld. Hij ziet verdwaalde schaapkes verdoold in 't groote wereldwoud, zoekend naar den Herder. Die hen wacht en roept op het smalle, rechte pad, dat ten schaapstal leidt.

En Hij ziet blanke, reine zielen zich smeekend vastklampen aan 't harde, houten smartekruis en zondaars terugkomen, vol verdriet en smart over hun groote Schuld, tot berouw gebracht door 't zien van 't Kruis, waaraan de Zoon Gods voor hen te sterven hing.

Langzaam staat Jezus op, wijd strekt Hij de armen uit en 'n verlangen, 'n verlangen, 'n onuitsprekelijk groot verlangen beeft over Zijn bleek smartengelaat. En voor Zijn oogen hoog boven de eeuwen en 't leed der strijdende wereld, ziet Hij 't Kruis, 't harde lijdens kruis. En uit de diepte der tijden ziet Hij strijdende menschenharten vol geduld en vertrouwen opstaren naar den Calvarieberg. Ook zij nemen 't kruis gewillig op hun schouders, omdat Hij hun is voorgegaan.

Maar dan ziet Hij de zondige wereld waarin de menschenharten hun zielen vergeten en 't hemelloon vergooien en verliezen in de wilde hartstochtstroom van 't zinnenbedwelmend wereldleven. Arme, arme zielen; waarvan er zoovelen verloren zouden gaan als niet boven hun schuldige hoofden 't Calvariekruis stond en roode druppels ter vergeving zachtkens, vloeiden in hun zondige harten. Als 't Kruis er niet stond!

In de stille boot op 't slapende nachtmeer staat de bleeke gestalte rechtop. En de armen opheffend naar den blauwen Hemel, waaraan het vergevingskruis te wachten staat, klinkt over 't stille water de verlangende lijdens kreet: Vader, o, laat Me sterven voor hen. Kon Ik toch nu reeds lijden aan 't Calvariekruis om hun arme zielen te verlossen uit de wreede zondepijn!

Zacht zinkt Hij neer op de harde bootbank. Twee glanzende tranen parelen in Zijn diepe, wondergoede en zoete oogen in glijden stil-bevend over Zijn

smarten-gelaat...Johannes heeft de riemen losgelaten. Hij buigt zich voorover, zacht knielt hij neer voor Jezus' bleeke gestalte en z'n blauwe, reine oogen tot Hem opheffend, zegt hij stil, vol teederheid: "Meester!"

Jezus ziet hem aan, hem, de leerling dien Hij zoo liefhad. En terwijl over het glanzend meer en 't schommelend bootje 't zilverend maanlicht mijmert, legt Jezus Zijn bleeke hand op Johannes'schouder en hem zacht aan Zijn liefdehart drukkend, beven z'n lippen vol verlangen en diepe zielepijn: - Johannes, o kon ik heden nog sterven aan 't Verlossingskruis!.

in: "de Gelderlander" ,1930 / 20 jaar

Ver in 't warme land daar woont een negerkindje
van buiten zwart, van binnen wit en rein
ik wil, o Jezus voor dit heiden vrindje
drie dagen lang een heel braaf meisje zijn!

Tik tak zegt het kleine klokje
dat op vaders tafel staat
en de zandman komt eens kijken
wie er naar zijn bedje gaat.

Annemieke, kleine guit
spring eens gauw je bedje uit.

Lirre, larre larieloom
margerieten, lentedroom.

1930 / 20 jaar.

Aan Jezus H.Hart

Rondom uw beeld, o Heer zijn wij hier saam gekomen
en denken aan de goedheid van Uw lieve Hart
daarbuiten waait de lentewind door groene voorjaarsbomen
maar in Uw ogen, Jezus zoet is grote diepe smart.

Wij weten 't wel de mensen doen u lijden
en al Uw zachte woorden zijn voorbijgegaan
maar wij, wij willen u zo graag verblijden
en daarom komen wij nu bij U staan.

Als allen zwijgen zullen wij het zeggen
dat wij Uw grote liefde goed verstaan
dat wij ons kleine leven bij u nederleggen
en met Maria's hulp graag bij U binnen gaan.

Wij zijn als bloemen, die in lente bloeien
wijd open staat de blanke bladerkroon
Uw liefdezoon doet ons in stilte groeien
en maakt ons kinderhartje wonderschoon.

En heel ons kleine leven is bij U geborgen
Neem het vandaag als een geschenkje aan
dan zal als bij een blijden lentemorgen
Uw liefdezoon ook in ons branden gaan.

1930 / 20 jaar.

Het klaverblad van vier

Dit elfenspelletje kan met een kleine variatie op schoolfeesten, verjaardagen etc. gespeeld worden. Een kleine open ruimte voor de klas, een wit jurkje, een klein bloemenmandje en uit groen karton vervaardigde klaver-vieren zijn de enige benodigdheden.

Het toneel kan natuurlijk naar gelang mogelijkheden uitgebreid worden. Het stukje zoals het hieronder volgt is gedacht bij gelegenheid van het afscheid den zevende klassers van hun klasseonderwijzeres. Bij het einde van de tekst nog iets uitgebreid en veranderd, bijvoorbeeld bij het huwelijk van een onderwijzeres.

Het eerste elfje komt al zoekende op en zegt:

- a. Hier is de wei, waar ik moet zijn
 hier groeien bloempjes groot en klein
 en tussen 't gras in alle hoeken
 ga ik nu klaverviertjes zoeken.

Tussen de bomen (banken) van de andere kant komt blij het tweede elfje aangelopen.

- b. O, kijk eens wat een mooie wei
 en wat er bloempjes staan
 Kom elfjes, kom en laat ons vlug
 Tesaam aan 't werk nu gaan.

Samen wijzen klepperklompjes uit "Lentezangen voor de kleintjes".

Maantje lacht eens hi, ha,
 hi ha op ons bolken
 Maantje lacht eens hi ha
 hi ha 'tis een lolken
 Klaverviertjes zoeken wij
 opgeruimd en o, zo blij
 tussen bonte bloemen.

Het derde elfje komt - met haar vingertje wijzend - aangelopen.

- c. Daar heel ver in het stille bos
 zie ik elfenzus aankomen
- b. Die heeft daar in 't groene mos
 van bloempjes liggen dromen.
- a. Van klaverviertjes van geluk,
 van al 't moois in 't leven.
- c. En van de wensjes, die wij blij

en vrolijk nu gaan geven.

Langzaam en dromerig komt het vierde elfje dichterbij.

- d. Van veel geluk heb ik gedroomd
van mooie bonte bloemen
van heidevelden zonnelicht
waarover bijtjes zoemen.

Ik droomde van een dorpje klein
Aan stillen waterkant
Daar bloeien bloempjes bont en fijn
het is in 't Limburgs land.

- a. Kom laat ons zoeken het geluk
in kleine klavervieren
wij zullen straks in bonte vreugd
ons korfje ermee sieren.

Wijze: maantje lach eens.

- b. Kom zusjes nu een rondedans
het maantje lacht zo blij
het knipte juist, ik zag het net
een oogje tegen mij.

Wijze: lentezangen.

Dag maantje, dag maantje
wij hebben plezier
wij klappen van vreugde
en zijn zo graag hier
wij zoeken, wij zoeken
in bloemen en gras
en jij zeg, lief maantje
komt goed ons van pas.

Kom schijn in dit hoekje
een manestraal klein
ons korfje lief maantje
moet boordevol zijn.

- a. pakt een klaverviertje van de grond en zegt:

"Kijk hier het geluk voor een vriendelijk hart, en dit voor een vrolijk gezicht".

- c. idem
en dit is de vreugde van een die begrijpt

d. idem

En voor deez' is 't zwaarste nog licht.

Samen:

Grote mensen, grote mensen
 dat past prachtig bij elkaar
 maar wij peuters, kleine kleuters
 hebben ook ons wensje klaar
 veel geluk en heel veel zegen
 wensen wij u o zo blij
 en nu kijk eens in dit korfje
 klaverviertjes zochten wij.

Wij brengen U klavertjes van het geluk
 wij zochten ze saam met ons vieren
 en wilden zo graag nu uit liefde en dank
 ons hele school ermee sieren.

- a. Uit naam van allen hier om ons heen
 Komen wij dank U nu zeggen
 en al deze klavertjes van het geluk
 dicht bij Uw handen nu leggen.

Bij het huwelijk der onderwijzeres:

- c. Ons hartjes, die kloppen van dankbaarheid nu
 voor alles wat u voor ons deed
 en dat u nu weggaat voorgoed uit de school
 dat doet ons toch heus wel wat leed.

Samen:

wij hebben niet veel, wij zijn nog zo klein
 wat kunnen wij eigenlijk geven?
 een wensje dat komt regelrecht uit ons hart
 geluk veel geluk, heel Uw leven.

Bij het verlaten der school:

en Jezus daarboven ziet blij op ons neer
 hij zegent met zijn klavervieren
 die groter en mooier zo vol echt geluk
 eens in den hemel U sieren.

En als deez' belofte plezier U kan doen
 wij willen ze graag aan U geven
 eerlijke meisjes, vrolijk en trouw
 dat zullen wij zijn, heel ons leven.

onb

Kleine offertjes voor elken dag (in de vastentijd)

Voor alle pijn, o heer, die u vandaag wordt aangedaan
wil ik heel zachtjes door de klas en door de gangen gaan.
de doornenkroon, o heer deed u zo'n grote pijn
ik wil vandaag heel lief voor alle mensen zijn.

Men sloeg een spijker in uw hand
met harde slagen
ik wil vandaag, o Jezus zoet ook
graag wat pijn verdragen.

Veel mensen, Jezus liepen spottend
aan Uw kruis voorbij
ik kijk vandaag heel vaak naar U
zeg, maakt U dat niet blij!

onb

Ik bid vandaag eerbiedig met mijn ogen dicht
dan komt er vast een kleine lach op Jezus
lief gezicht.

Voor alle boze woorden die de mensen zeggen
wil ik vandaag een offertje stil aan Uw
voeten leggen.

Met 't zware kruis viel Jezus neer.
Hij had zo'n pijn
Op 't eerste woord wil ik vandaag
direct gehoorzaam zijn.

Ik zal vanmorgen Jezus zoet eens
heel, heel zorgzaam zijn
Dan doet de kleine doornen kroon
U niet zo'n erge pijn.

Ik wil vandaag heel stil en goed
mij in de klas gedragen
Dan heeft mijn Jezus minder pijn
van alle harde slagen.

1931 / 21 jaar

Lente

Heerlijk is de lente
warm van zonnenschijn
ik wil uitgelaten
blij en vrolijk zijn.

'k Streck mijn beide handen
naar de bloesemboom
Witte bloemen vallen
Als een lentedroom!

1931 / 21 jaar

Aan zuster Aloysa (lerares Nederlands, overleden 1932)

Gij zijt gegaan
weg uit 't donker leven
dat ge verstond
stil is uw mond
stil is uw bleek lichaam weggedragen
in het open graf.
Wij staan, wij gaan nu
door de dagen,
met wat gij gaf
met al de klaarheid
van uw klare klanken
met al de diepte
van uw diep gemoed
Zo goed, zo goed
Wij danken u
wij danken u om alle heerlijkheid
om schoonheid uitgespreid
voor onze jonge ogen.
Hoe hebt ontroering gij aan ons gegeven
en levensdrang
om goed en waar te zijn!
ja, in het kruispunt
van ons jonge leven
daar brandde vaak het veilig groene sein
Gij zij bij Hem
dit is 't blijde weten
na bitter leed.
En wij, nooit zullen we vergeten
al, wat ge deed
En zien we schoonheid soms
'n najaar-stille straat
'n mens, die lachend
door zijn harde leven gaat.
Dan denken we aan u
en vinden ééne klank
zo wélgemeend, uit heel ons hart
een "dank".

Blerick 1932 / 22 jaar.

Maandansje

Bloempje:

Ik ben een bloempje zie je wel
ik speel mijn vrolijk bloemenspel
Mijn blaadjes klein, mijn blaadjes teer
Die gaan nu zachtjes op en neer.

Elfje:

Ik ben een elfje klein en fijn
Mijn vleugeltjes zijn van satijn
Mijn krullen zijn gesponnen goud
Ik woon diep in het donker woud.

Kabouter:

Ik ben kabouter Pomperniek
En wie mij kent die lacht zich ziek
Ik heb een neus, heel rond en rood
Mijn voeten zijn heel spits en groot.

De maan:

Ik ben de ronde, goede maan
En ga nu aan de hemel staan
En schijn mijn zilverstralend licht
In kleine elfjes lief gezicht.

In 't stille bos slaapt 't bloempje teer
Haar kopje hangt gebogen neer
Het kleine elfje is ook moe
Haar beide oogjes vallen toe.

Maar kijk, kabouter Pomperniek
Heeft nog geen slaap en voelt zich kwiek
"Kom bloempje blauw" kom elfje zoet
Wij brengen het maantje een dansende groet"

Samen, dansend en zingend:

Hopsa, hei, van rommel raat
Maantje aan den hemel staat
Zikke, zakke zander zijn
Vriendjes van den maneschijn.

Samen:

Wij zijn moe, wij slapen zoet
Dank je wel, hoor maantje goed
Op het zachte groene mos
Rusten wij stil in het donkere bos.

Kindje:

Ik ben een mensenkindje klein
En zoek hier in de maneschijn
Bij elf, kabouter, bloem en blad
Naar zoiets moois, een kleine schat.

Dit klaverviertje, lief en teer
Leg ik nu in mijn korfje neer
Kom maantje schijn! Ik pluk en pluk
De klaverviertjes van geluk.

Mijn korf is vol nu goede maan
Ik zal nu naar het...(bruidspaar o.i.d.) gaan
En strooi mijn klaverviertjes uit
Heel dicht bij... (bruidegom en bruid)

En als ik nu mijn wensje zeg
Waar in ik heel mijn hartje leg
Dan luistert mee het grote bos
De bloem en 't elfje op 't mos
Kabouter Pompernik, de maan
Zij komen allen bij mij staan
En met hen samen roep ik mee
Lang Leve... Hiep Hiep Hoezee.

1932 / 22 jaar

De wind

De wind, de wind dat is een blijde makker
wij houden samen van zijn wild festijn
Hij jaagt de dolste plannen in mij wakker
Ik moet vanzelf wel uitgelaten zijn.

Ik vlieg naar buiten, wie houdt mij nog binnen
Hij heeft me al te pakken de kornuit
Ik grijp mijn fiets joechei, 't gaat beginnen
Pal tegen wind trap ik ons stadje uit.

En buiten, o daar jaagt hij door de bomen
hij gooit de wolken op en door elkaar
Ik voel een groot en wild verlangen in mij komen
Ik moet iets doen maar wat, wist ik het maar.

Ik weet het niet, ik kan alleen maar zingen
en moedig zijn en dapper, eerlijk, trouw
Ik kijk met blijde ogen nu naar alle dingen
O wind en wereld, heerlijk dat ik van je hou.

1932 / 22 jaar.

Aan Jezus

Ik zou een witte voorjaarsbloem
graag willen zijn
Een bonte vlinder teer en licht
wat zonneshijn.

Dan zou ik bloeien, Jezus zoet
dicht bij uw Hart
En stil U troosten in Uw leed
In al Uw smart!

Dan zou ik dansen om U heen
zo licht en vlug
Ik fladderde van bloem tot bloem
en kwam weer terug!

Dan zou ik stralen warm en diep
een gouden schijn
Rondom Uw beeld een gloriekrans
heel zacht en rein!

Ik ben een kind en anders niet
dat van U houd
En dat eerbiedig, vol geloof
zijn handjes vouwt.

1933 / 23 jaar.

Lente

Heerlijk is de lente
warm van zonneshijn
ik wil uitgelaten
blijk en vrolijk zijn.

'K strek mijn beide handen
naar de bloesemboom
witte bloemen vallen
als een lentedroom

1934 / 24 jaar.

Lente

zie je, het zonnetje komt al eens
door de wolken kijken
aan de wilgeboompjes klein
zie ik katjes prijken.

En daarboven vliegen stil
meeuwen door de lucht
strijken op het water neer
zonder een gerucht.

In het tuintje voor ons huis
wipt de merel rond
fluit zijn liedje waar hij laatst
onze kruimels vond.

"dank je, dank je sjierewiet
wiet, wiet, sjier ping ping
hoor je hoe ook ik vandaag
blij mijn liedje zing?

Kindje, met je hartje klein
de wereld wordt weer mooi
ga nu lopen door 't veld
in jouw lentetooi.

Als een witte voorjaarsbloem
zuiver, open, rein
moet jouw kleine kinderziel
in de lente zijn.

1934 / 24 jaar.

Maria

Lieve Moeder buiten is het lente
Alles bloeit zo mooi is warm van zonneschijn
'k wil o Moeder voor uw lieve Jezus
en voor U een lentekindje zijn.

Kijk, ik geef mijn kleine kinderzieltje
zo graag aan U, een tere, witte bloem
en U vindt het toch wel goed Maria
dat ik U mijn lieve Moeder noem.

'k kijk Maria met mijn kinderogen
U zo graag in groot vertrouwen aan
en ik vraag uit naam hier van ons allen
Wilt Gij vandaag met ons naar Jezus gaan.

Geef Hé m onz' hartjes, heel ons kleine leven
en alles wat nog komt, verdriet en vreugde of pijn
met U en Jezus samen zal in onze zieltjes
dan altijd bloesempracht en zachte lente zijn.

1935 / 25 jaar.

Herfst

Stil als een sprookje
is nu het woud
Herfst kleurt het lover
Geelbruin en goud

Wolken gaan drijven
Wit door de lucht
Zacht gaat de wind rond
Nazomer zucht.

Paddestoel rode
Rijst uit het mos
Heel tere elfjes
Zijn in het bos.

Wiegele dijne
Teer blauw en goud
Herfstkleuren leven
Diep in het woud.

1935 / 25 jaar.

Wiegedeuntje.

Kleine Bettemieke
zing 'n melodieke
lirre larre lorre sprong
Bettemieke is nog jong
lirre larre luiten
regen aan de ruiten
lirre larre langeloot
regen maakt ons Mieke groot!

1935 / 25 jaar

Goudsbloempje op het Gouden feest.

Klein meisje krans van goudsbloempjes in het haar
van goudpapier een rokje aan groen papieren blousje een
ruiker, goudsbloempje in het handje, maakt hier en daar
een kleine beweging.

Ik ben een heel klein bloemekind
De zon beschijnt mij zacht
Ik wiegel in de zomerwind
En slaap in sterrenacht.

En als de eerste zonnestraal
Mij 'smorgens wakker maakt
Dan voel ik hoe haar warme schijn
Diep in mijn hartje raakt.
Dan strek ik wijd mijn bloemekroon
Van schitter-stralend goud
Dan ben ik wel de mooiste bloem
Van 't ganse groene woud.

Ik heb mijn gouden jurkje aan
Omglands van zonnenschijn
Een kleine gast wil ik vandaag
Op 't gouden feest hier zijn.

Mijn bloemezusjes bracht ik mee
Mijn hartje is zo blij
En zwierig zwaait mijn gouden rok
Van hopsasa, joechei.

Ik sier met goud Uw gouden feest
en vogels zingen luid
en bloemen bloeien overal
voor bruidegom en bruid.

Blijf lang nog bij ons allen hier
dat is mijn wensje klein
Ik wil in Uwe levenstuin
het liefste bloempje zijn.

1937 / 27 jaar.

Kinderland

't Is een kind uit mijn klas pas zeven jaar
'n Klein stil gezichtje, met wat spichtig blond haar
't tenger figuurtje
Ze zegt niet erg veel,
nooit speelt ze mee
Kom, An in de kring nu
dan zegt ze van nee
En ze lacht, een heel wijs kinderlachje.

'n Kind dat ben je toch m'n kleine An
Jij met je bonte schortje en je grote ogen
Met je blonde haren tot krullen gemaakt
Eens heb ik 't kind zijn in jou toch geraakt.

Voor je heel tere zieltje
met wondere dromen
Ben met een verhaaltje
ik zachtjes gekomen.

't Was stil in de klas
heel ademloos stil
en zo warm van gezelligheid
Ik had een bloementapijt
voor jou opengespreid
In een bos met donkere bomen
En elfjes heel wit, heel teer en heel fijn
die dansten zo blij in de maneschijn
Kabouterje "piep"
achter grassprietjes riep
Gouden toverfluit,
zong zingende liedekes uit
de elfjes speelden in zwevende rij.

Ik keek naar jouw kant
weg was je An in het toverland
Je ogen straalden, je mondje was open
Een heerlijk kindergezichtje
Je zuchtte heel diep
hoe stil was de klas
O juffrouw, als ik eens zo'n elfje was!

1937 / 27 jaar.

Bij de geboorte van prinses Beatrix

Heel Holland is verheugd de vlaggen zwieren
en wappren luid hun vreugde in den winterwind
laat ons nu straten, pleinen, huizen sieren
want in haar wiegje ligt het kleine vorstenkind.

Jij ben het klein prinsesje van ons aller dromen
jij bent ons eigen kleine hollands vreugdeking
jij wordt in ieders hart vol liefde opgenomen
waar jij een veilig, warm, geborgen plekje vindt.

Ja, ieder kindje heeft een vader en een moeder
die graag en toegewijd mee door zijn leven gaan
jouw is 't vaderland een trooster en behoeder
heel Nederland zal om jouw wiegje staan.

Wij zweren allen bij dit blij gebeuren
Aan 't klein prinsesje onze eed van trouw
Laat vreugde laaien in de warme kleuren
van het oranje en ons dierbaar rood-wit-blauw !

1938 / 27 jaar.

Aan Maria, Mei 1940,

Lieve Moeder, maak mijn hartje
als een voorjaarsbloem zo rein
Laat mij toch in heel mijn leven
Zuiver als de lente zijn.

'K leg mijn kleine kinderbede
Aan uw lieve voeten neer
En ik smEEK met heel mijn hartje
Geef ons toch Uw vrede Heer!

mei 1940 / 30 jaar.

Met Nieuwjaar

Lief kindeke Jezus blij en zoet
geef allen dit jaartje weer nieuwe moed
lief Kindeke Jezus heel broos en teer
geef aan de wereld uw vrede nu weer
lief Kindeke Jezus onschuldig en rein
Leer mij een dapper meisje te zijn.

1940 / 30 jaar.

Oorlog, mei 1940

De wereld bloeit onstuimig nu in hare lentepriacht
Maar onrust en verdriet zijn bij ons Moeder dag en nacht
Zo vele jonge levens die voor ons gestorven zijn
In Uwe maand Maria, in Uw Meiezonneschijn.

Misschien een vader die nog stervend aan zijn vrouw
en kinderen dacht
Een jonge kerel, die nog zoveel van het leven had verwacht.

Help alle moeders, alle vrouwen, alle kind'ren in hun pijn
Laat hun verdriet, Maria, niet vergeefs geleden zijn.

Draag onze bede naar Uw Jezus, onzen lieven Heer
Geef aan ons volk, aan alle mensen, Uwen milde vrede weer!

1940 / 30 jaar.

Bij het kribje (Kerstmis 1941)

Lief Kindeke Jezus ik kniel voor U neer
En kom U heel even iets vragen
Gij ligt in Uw kribje zo klein en zo teer
Ik zou U nog niet durven dragen.

Maar diep in mijn hartje is 't veilig en warm
Daar zijn witte kaarsjes ontstoken
Zo recht en zo stil door mijn offertjes klein
Ik heb er geen een van gebroken.

Hun vlammetejs branden zo helder, zo rein
Mijn hartje is warm van verlangen
Kom maar in mijn kribbeke Jezuke klein
Ik wil u zo gaarne ontvangen.

En als Gij dan veilig geborgen daar ligt
Dan hoort Gij toch zeker mijn bede
Ik bid met mijn ogen eerbiedig nu dicht
"Geef aan de wereld meer vrede".

1941 / 31 jaar.

100 jarig bestaan van het klooster des Zusters des Goddelijke
Voorzienigheid Oktober 1942.

Goudgele bladeren
dwarrelen rond
zoeken dan langzaam
den herfstigen grond.

Zij hebben allen
hun plichten volbracht
een kleurig tapijt nu
goudbruin en zacht.

Herfst, winter en lente
gaan steeds weer voorbij
sneeuwblanke bloesems
vallen in mei.

't Rijpende koren
golft in den wind
bloeiende velden
als zomer begint.

Wat biedt het najaar ?
rijpende vrucht,
vogels gaan zwerven
zwart in de lucht.

Herfst biedt zijn kleuren
in bloemen U aan
gij zijt door jaren
van zorgen gegaan.

Een honderdtal jaren
ging langzaam voorbij
een winter, een lente
een zomergetij.

Braak lag de akker
moeizaam het werk
God gaf U krachten
maakte U sterk.

Wat klein is begonnen
is groot nu en goed
God helpe U verder
en geve U moed.

Een "dank" zijn deez' bloemen
voor zorgen en druk
Geef God U nog jaren
van groeiend geluk!

1942 / 32 jaar.

Bij de tuinder in 't Ven (met mamma)
aan de overkant van de weg de Engelsen, de Duitsers met Stalingrad-
orgels (vreselijk lawaai) aan deze kant vlak bij ons.

Oorlogsmaanden, eind 1944

Wij zijn zo bang Heer, alles is ontzind
Zijt Gij toch bij mij, ben ik nog Uw kind
Zijt Gij dan toch niet ver van ons vandaan
Kan ik nog altijd bij U binnen gaan.

Als ik maar weet, dat Gij ons niet verlaat
En dat Uw hart nog altijd voor ons slaat
en dat Uw liefde ons nog steeds behoedt
Als Gij er nog maar zijt, dan is het goed.

Ik ben zo bang voor al dit zwaar geweld
Is het de dood die straks ons nedervelt
Is het vandaag al God duurt het nog lang
Ik ben zo bang mijn God, ik ben zo bang.

1944 / 34 jaar.

Als 't maantje 's avonds door de bomen
zijn zilvren licht op 't paadje schijnt
en kleine tureluur de vogel
vlug in zijn avondnest verdwijnt

dan kruipen uit ons klein paleisje
kabouter Watsewijs en ik
en zingen dan ons aardig wijsje
van rabi, dabi, doeridik.

Marijke, kleine mensenkindje
die heeft mij zo iets moois verteld
ik ben dan als een hazewindje
op vlugge voeten weggesneld.

Marijke waar ben jij gebleven
ik zoek en zoek naar alle kant
Marijke, kindje nog maar even
ik moet weer naar kabouterland.

Ik heb iets moois voor lieve moeder
want die heeft toch verjaringsfeest
je schreef mij alles in je briefje
ik ben voor jou op reis geweest.

Stil, stil, ik hoor Marijke komen
ze staat nu zeker in de gang
ze is van Moederke aan 't dromen
dag lief mevrouwtje, leef nog lang.

onb

Voor Toon en Zus

Wij hebben ons Wilke aan Jezus gegeven
Hij was het geluk van ons ouderlijk leven
Wij hebben in tranen het leed saam gedragen
Hij is nu gelukkig, wie zou er nog klagen
Hij is nu een engel, zo klein en zo rein.
Hij zal toch voor eeuwig ons engeltje zijn!

1945 / 35 jaar.

(voorgedragen door Mia van Heugten)
Jos van Heugten 25 jaar onderwijzeres.

De feestvreugde staat als een vlag in den wind
als de bloeiende brem van de mei
wij zijn hier zo gaarne nu allen te saam
en ons hart klopt zo dankbaar en blij
de zwaluw scheert weer in vliegende vlucht
de leeuwerik zingt al zijn lied
en ver op 't veld kiemt 't koren omhoog
naar den oogst die de zomer ons biedt.

Wij zijn hier in vreugde nu allen bijeen
't is feest en ons hart klopt zo blij
wij denken terug aan een dag lang gelee
aan een zonnige dag in de mei
U kwam toen bij ons met een hart zo vol moed
en met liefde en zorg voor Uw werk
U gaf ons zo veel, U maakte ons rijk
want U maakte ons dapper en sterk.

Sterk in het vertrouwen dat God voor ons zorgt
en dat wij steeds blij moeten zijn
Wij komen U danken voor al wat U deed
voor ons meisjes hart jong nog en rein
Want zo als de landman met zwaaiende arm
het zaad aan den akker vertrouwt
elk jaar weer opnieuw en met nijvere vlijt
zijn velden beploegd en bebouwd.

Zo gaaft gij Uw zorgen elk jaar weer opnieuw
aan het kind aan zijn hart en zijn geest
Zo vol blijheid en moed en toch weten we goed
hoe moeilijk het vaak is geweest
Zo moge dit uur dat ons saam nu vereend
en dat wij zo gaarne u geven
Voor U steeds een blijde herinnering zijn
in heel Uw verdere leven!

1947 / 37 jaar.

Bij Helens geboorte

Helen Marieke, Helen Marie
kleineke fijneke, ene, twee, drie
hoor je wel windekind's zang melodie
wellekom, wellekom Helen Marie

1947 / 37 jaar.

Toen Annelies de Heilige Communie deed (8 december 1945)

In mijn wachtend hartje, boordevol verlangen
kwam Jezuke vandaag voor d'allereerste keer
ik heb mijn best gedaan vol liefde u ontvangen
in de kleine bloemhof van mijn hartje neer.

Ik wil, o Jezuke nu heel veel aan U denken
En bij U komen als het kan, zelfs elken dag
ik zou u toch zo graag iets moois nu willen schenken
maar ik heb alleen mijzelf, mijn blijde kinderlach.

Mijn kleine kinderziel zou ik zo graag U geven
en 'k bid met zuiv're warme kindermin
Blijf bij mij Jezus, heel mijn verder leven
En schenk Uw milden zegen aan ons huisgezin.

december 1945 / 35 jaar

Moederdag.

De bloemen bloeien in deez' maand van Mei
ons kinderhartje is vandaag zo blij, zo blij
't Is Moederdag ons moedertje heeft feest
ons hartje houdt van U het aller, allermeest
en heel ons kinderliefde warm en teer
die leg ik met deez' bloemen dicht bij moeder neer
En ik vraag aan Jezus zoet in Meie zonneschijn
Laat Moederke nog lang nog heel lang bij ons zijn.

1947 / 37 jaar.

Toen de vader van Marijke Theeuwen jarig was.

Vanmorgen toen ik heerlijk sliep
was het alsof een vogel riep
"Marijke, wijke wiede wuit,
zeg, spring eens gauw je bedje uit"
Hij keek me toen zo gütig aan
ik ben maar heel vluq opgestaan
en weet U wat die vogel zei:
"Marijke, luister eens naar mij
ik zal je wat vertellen gaan
Kom hier eens dicht bij 't venster staan
Ik zag die kleine vogel toen
Hij zat te fluiten in 't groen
Dicht bij de vensterruit
ik keek verbaasd mijn ogen uit.
En hoorde duid'lijk dat hij riep
Marijke wijke wiede wiep.
Je vadertje verjaart vandaag
vind je dat fijn, heb je dat graag
Ik zing voor hem mijn mooiste lied
Wiede wiet wiet wiek, wiede wiek wiet wiet.

't Is lentetijd, de merel fluit
zijn hoogste lied, 't keeltje uit
En Gie en Jola, Rita, Han
uw dierbaar dankbaar kinderspan
zij roepen samen met mij mee
proficiat vaderlief, hoezee!

1947 / 37 jaar.

Voor Marianne.

Marianne in je kleine hartje
kwam Jezus voor de eerste keer
Daalde Hij met al zijn liefde
in jouw kinderhartje neer.

Marianne, als de lentebloesem
met jouw kleine hartje zijn
Wit en rein en heel ver open
Stralend van de zonneschijn.

Marianne vouw voor ons je handjes
Bid met blijde kindermin
"Lieve Jezus, heel dicht bij mij,
zegen heel ons huisgezin".

(herinnering aan de eerste heilige Communie van:
Marianne Holleman
gedaan in de kapel der Eerwaarde Zusters,
15 juni 1947)

1947 / 37 jaar.

Ringel, rangel rije
bloemen in de Meie
ringel, rangel rozen
appelbloesems blozen
kindje met je hartje klein
zinge zange zonneschijn
in de lauwe lentewind
loopt mijn kleine voorjaarskind.

1948 / 38 jaar.

Toen Marijkes Moeder jarig was.

Wel heb ik 't druk nu met lezen en stellen
Maar mijn moeder is jarig en ik ben toch haar kind
En op 'n dag als vandaag moet ik haar zeker vertellen
Hoe heerlijk, hoe fijn ik 't bij moedertje vind.

De wolken gaan jagen nu wild door de luchten
't Zijn vrolijke kinders in dansende rij
vogels gaan zwerven, het najaar ontvluchten
maar bouwen hun nest weer in 't voorjaarsgetij.

En nu deze dag is ons moedertje jarig
ik moet haar toch zeggen dat ik veel van haar houd
ik wil haar verwennen, ik wil haar iets geven
maar ik heb geen geschenken van zilver of goud.

Maar kijk deze bloemen, die wil ik U schenken
Met een wensje erbij, heel eenvoudig, heel klein
Geef Jezuke, lief aan ons Moeder Uw Zegen
en help ons steeds lief en gehoorzaam te zijn!

1948 / 38 jaar.

Lieve Heerom,

't Is Zomertijd, het golvend gele koren
staat nu te rijpen in de hete juli-dag.
Wat zijn wij blij, wij allen hier tesamen
het leven is voor ons vandaag één vreugdevolle lach.

Want om Uw vreugde zijn ook wij vol vreugde
om Uwe blijdschap is ons hart verblijd
En Jezus liefde bloeit in alle bloemen
omdat Gij vijftwintig jaren priester zijt.

Hoe was Uw goedheid in die vijftwintig jaren
steeds dicht bij ons, in blijdschap en in pijn
Met ál onz' kindervreugd én kinderzorgen
wilden wij toch zo graag het liefst bij Heerom zijn.

Uw priesterwoorden bij het Heilig Doopsel
maakten ons kind van God, zo klein, zo rein.
Wij bidden Jezus in den glans van dezen feestdag
laat Heerom lang, nog héél lang bij ons zijn.

De vogels zingen in de blauwe luchten
de wereld bloeit in warme zomerpraal
't Is feest, 't is feest, een bont en blij gewemel!
en juichend roepen wij het allemaal:
LANG LEVE HEEROM HOEZEE!

1948 / 38 jaar.

Toen Marijke's Moeder weer jarig was.

Goedenmorgen, lieve mensen
'k Ben kabouter Zingezang
ik kom hier met verjaardagswensen
en met een lied "Zij leve lang".

Ik ben een vriendje van Marijke
en woon ginds in het grote bos
Daar heb ik toch zo'n aardig huisje
Het ligt verscholen in het mos.

Een paddestoel met witte noppen
Dat is het dak van mijn paleis
Ik woon daar met kabouterbroertje
Zijn naam is Wiebelwatsewijs.

Zingezang kaboutervrindje
bracht voor u dit pakje mee
ik geef het U, Uw eigen kindje
en samen roepen wij hoezee!

1949 / 39 jaar.

Eerste communie Bart
(14 mei 1953)

Dit is de allermooiste dag van heel mijn leven
Want Jezuke, mijn lieve Heer, heeft zich aan mij gegeven

Ik wil , o kleine Jezus zoet, nu heel veel aan U denken
En 't allermooiste wat ik heb, dat wil ik graag U schenken

Neem dan mijn kleine jongenshart en houdt mijn zieltje rein
Ik leg mijn handje in Uw hand en wil Uw vriendje zijn

"Mamma"

14 mei 1953 / 43 jaar

Eerste Communie
(Voor Gé Leurs)

Ik ben zo gelukkig
zo dankbaar en blij
want Jezus, mijn vriendje
Is heel dicht bij mij.

Ik bid dat mijn hartje
toch altijd mag zijn
zo wit als de lente
zo zuiver en rein.

Ik geef U mijn hartje
en al wat ik min
beschut, kleine Jezus
ons hele gezin.

Ik kniel heel eerbiedig
bij Jezuke neer
Zijn zegen als bloesem
daalt over ons neer.

1954 / 44 jaar.

In de zachte lentewind
loop ik, klein kommuniekind
vanmorgen heb ik vol verlangen
Jezus in mijn hart ontvangen
wat zal ik aan mijn Jezus geven
mijn hartje en mijn hele leven.

1954 / 44 jaar

Voor Josien haar Eerste H.Communie
(30 mei 1957)

Veur Josientje

Jezuke haet zich
aan dich gegaeve
blief dich beej Jezuke
hiel dien laeve

in bliedschap en leid
in zörg of pien
loat Jezuke altied
beej dich zien

mamma

30 mei 1957 / 47 jaar

Vertrouwing (gespeeld door de 6e klas van Josien)

Het toneel is wit. Er staat niets anders dan een houten kruis, met of zonder Christusfiguur. Een meisje in het wit gekleed staat opzij van het kruis en zegt:

"Lieve Moeder, neem onze kinderhanden,
Wij zullen saam naar Jezus lijden gaan,
Gij ziet onz' harten, die voor U gaan branden,
Leer ons toch, Jezus liefde te verstaan".

Het grote hart der wereld is gebroken
En bloedend ligt het nu aan onze voeten neer
Men heeft opnieuw U met een lans doorstoken
opnieuw u pijn en leed gedaan, mijn lieve Heer.

Uw smarten kruis, O Jezus, is 't kruis van het leven
en al Uw pijn is ook der mensen leed
Gij hebt aan ons dit lijden nu gegeven
Wij helpen U door het kleine woord dat "offer" heet.

Ik denk aan U, o Jezus in den hof der smarten
waar Gij Uw leed en pijn hebt uitgeschreid
Aan alle koude wrede mensenharten
dit U vergeten Jezus, ook in dezen tijd.

Ik denk aan U Maria zal ik vragen
om mij te helpen, U te troosten Heer
Ik zal een eerlijk hartje naar de mensen dragen
en leg het als een offer bij Uw kruishout neer.

Jerusalem heeft U zo wreed geslagen
het kruis dat brandde als een diepe wond
Gij hebt het heel alleen den lijdensweg gedragen
Was er dan niemand Jezus, die erbij U stond?

Drie kleine meisjes in het wit, met een gouden zonnetje in hun hand,
komen en knielen bij het kruis. Een zegt:

Jawel, want Jezus heeft zijn blikken laten dwalen
ver over alle jaren, alle tijden heen.
En in zijn ogen goed kwam stille vreugde stralen
Hij zag de kleine zon, die in onz' hartjes scheen.

En Jezus hing daar aan zijn kruis van liefde
en keek op ons zijn kleine kind'ren neer
Het was niet onze schuld, die U zo smaad'lijk griefde
Wij willen U geen pijn doen, Lieve Heer

Hier zijn ons handen en ons hele leven

nog klein en pas begonnen heel, heel teer
Wij willen U voor alle leed weer vreugde geven
en leggen kleine offers voor Uw kruishout neer.

Groot meisje in het wit komt tussen de kleinen instaan en zegt:

Zie, Jezus zoet, deez' kleine kinderzielen
zij willen U graag troosten in Uw pijn
Kom, laat ons samen voor het kruishout nederknielen
en even dicht, heel dicht bij Jezus zijn.

Allen samen:

In Uw lijden Jezus in Uw smaad en pijn
zullen kleine offers Uw vertroosting zijn.

En aan het Kruis hebt Gij Uw hoofd gebogen
gij zijt gestorven en hebt ons geluk gebracht
Uw ziel is als een vogel weer naar God gevlogen
Uw bloedig offer Jezus had Gij toen volbracht.

Maar elke morgen wilt Gij bij ons komen
Stil in ons hart wilt Gij ons helpen Heer
ja, als een koning zult Gij bij ons tronen
Al wat wij hebben leg ik bij U neer
Kom maar heel dikwijls in onz' kinderzielen
en maak ons sterk en dapper, goed en rein
Maria laat ons samen met U nederknielen
Helpt Gij ons, Jezus troost en zoetste vreugd te zijn.

1961 / 51 jaar.

Bij de geboorte van Carolientje Knols

In de nacht geborgen nog
in moeders warme schoot
je eerste kleine kreet in 't vroege morgenrood
de wijde wereld ging zo stralend open
je voeten zullen lopen
je handjes grijpen
en je ogen zullen schoonheid zien
bloemen, vogels, vlinders, goedheid
alle schoonheid, kleine carolien.

1962 / 52 jaar

Ik kan alleen nog maar
kelkblad zijn
geen kroon
geen stempel
geen stijl
en
geen vruchtbeginsel!

1966 / 56 jaar.

Carnaval

Er liep een kleine jongen
in de optocht mee
hij liep het hoofd gebogen
heel gedwee
alsof hij een heel klein
lammetje was
dat naar
de slachtbank
werd geleid
en om hem danste de horde
in dwaze uitbundigheid!

1967 / 57 jaar.

Ich kann noch
mit nackten Füßen
durch die Wiesen gehn
Kann noch mit meinen
Augen
Kleine weisse Birken sehn
Meine händen können noch umfassen
ein geliebtes Angesicht
Sei darum still
mein Herz
und weine weine nicht

1977 / 67 jaar.

De gieren krijsen
waar de engelen zongen en
waar de schaapjes vredig graasden
staan raketten opgesteld
en mensenratten sluipen
waar de herders sliepen
en niemand waagt zich
op het open veld.

Waar zijn Uw sterren Heer
en waar Uw luister
het Kerstkind lag nog
in een warme stal
maar kinderen krepere
in het nachtelijk duister
sterven van honger en ellende
overal.

1985 / 75 jaar.

Klein gelök

Zoëmaar de hei inlaupe
door raegen, waer en wind
en bônthe blóome kaupe
stil kieke nao 'n kind
de ierste gaele vlinder
dae dertelt euver 't graas
en dók nog efkes dinke
hoe good 't vruuger waas
en van de minse halde
probere good te zien
'n bietje echte leefde
'n bietje zônneschien
en met ein klein gelök
toch hiel gelökkig zien.

1985 / 75 jaar.

